

вяване на всичко онова, което се таи дълбоко в душата; той го увлича, увлича все по-вече и по-вече и след свършването на пиесата той го кара да изживее чувство подобно на онова след събуждане от вълшебен сън . . .

Силното изживяване се обуслова от дълбок вътрешен живот; а тоя последния се обуславя от редица условия на спокойствие и съзерцание, на затваряне в себе си и отчуждение от хората; а може би за това е необходима и оная култура, оная аристократизъм на душата — чужди на всичко онова делнично и едноцветно, което гнети и затпява; може би . . .

Кантарджиев стъпва смело; неговия лик е сигурен; тонът му е чист; държанието му е добро: той не кокетира: той не парадирва с престолено маниерничене, с каквато понекога и добри виолонисти стават смешни: той е скромен и симпатичен; той живее на сцената с всичката страст на своите двадесет и осем години. В него, наистина, художникът не е така изразителен, не е така могъщ, но той се заражда, той расте и ще се разкрие, колкото по-вече се вгълби в себе си и заживее с себе си; защото душата на художника е оная светая светих, до която имат достъп само избранниците . . .

Не малък дел от участие в този концерт: има и Рафаело Франке — един незаменим акомпаньор на пиано; едни човек с друга култура и с големи разбирания.

П. Воденичаров

ПРИКАЗНО ЦАРСТВО

Разкази в стихове и проза за деца и юноши от Климент Скопаков,
— Плевен, 1922 г. цена 8 лева.

Автора на тая малка книга, предназначена за невръстните, е събрал в една книга 18 парчета: Белите маргаритки, Майка, жерави, Вълшебна приказка, Първи сняг, Лудата Гена, Майчини сълзи, Снежна буря, Разкъсаните струни, Стария сленчо, Дядо мраз, Малката Лилия, Малките приятелки, Трудоваци, Малкия художник, Лястовички. Към тихият и Коледари. Дългогодишен учител, автора трябва да е доловил интересното за детската любознателност и за това се е сръпал на горните сюжети. Ала дал ли си е труд той да провери до колко тий създадените работи задоволяват детската душа? Напразно аз дирих поверия и битови картини в тия разкази. Защото приказното царство за децата — това съ поверията.

Каква разлика между изложеното в тия разкази и онова, например, което наскоро доде Елин Пелин в приказката Дватамата Торбаланци!